

другите и нито едната от двете групи не я приема с отворени обятия. Малцинството осъжда дръзването да се потъпчат вековни традиции, без да вижда резултата. Мнозинството се възмущава от прекрочването на границата и доближаването до тях, то предизвиква страх и завист. Трябва изключителна сила на духа, за да намериш начин да балансираш на въжето, опънато между тези две групи, и да си осигуриш безопасен достъп до едно от двете места. Това означава постоянно напрежение, годините минават, косите посребряват, духът е още здрав, но тялото отказва да продължава да поддържа този ритъм.

Искате да я зърнете сега? Ами да повторим мига с погледа в огледалото – сега от там ви гледа жена на около половин век, с лице, върху, което времето е оставило своите безмилостни отпечатащи. Останал е блясъкът в очите, надеждата в душата, свободният дух. Ясно се вижда удовлетворението от постигнатото, с ясното усещане за платената цена. В съзнанието ѝ звучи рефрен от песен, която една от дъщерите ѝ е написала в момента, в който осъзнава тази невероятно висока цена:

Прекланям се пред тебе, скъпа тато!

Пред гудната ти сила и любов!

Сега ще мога аз да кажа само –

вината ще е с мене так до гроб.

Виновна съм затуй, те зарад мене толкоз много сълзи ти проля.

С еднитка цел – децата си да гледаш, остана, тато,

цял живот САМА!!!